

Der var noget i Stuernes Stemning, der paa en Gang tiltrak og afskrækkede hende, og hun satte uvilkaarlig denne Følelse i Forbindelse med sit Indtryk af Pastor Gaardbo. — „Det er vel altsaa din Mands Smag?“ spurgte hun.

„Ja — og min. Du finder den vist altfor spartansk.“

„Naa ja — maaske.“

„Ja, ser du, vi mener nu, at man ikke skal gøre sig Livet besværligere, end det er i Forvejen. Og man kan virkelig saa dejligt undvære de fleste af de tusinde Ting, som Folk plejer at fylde deres Stuer op med.“

Jytte svarede ikke noget hertil, og nu sad de nogen Tid og talte om deres forskellige fælles Veninder, deres Giftermaal og Skilsmisser og andre Ulykker. Meta havde trukket en stor Sykurv med Stoppesager hen foran sig. Hun var ikke vant til at sidde ledig og kom derfor i Forlegenhed med sine Hænder. Men Jytte anede, at Veninden desuden med denne husmoderlige Sysse halvt ubevidst forskansede sig mod Indtrykkene fra den Verden, som hun havde forladt.

„Længes du aldrig tilbage til København?“ spurgte hun.

„Nej aldrig! Jeg synes, man lever meget lykkeligere paa Landet. Det sagde du ogsaa selv engang, kan jeg huske. Det lød saa pudsigt. Men saa fortalte du om din Barndom paa Samsø, og saa forstod jeg, at du virkelig mente det.“

Jytte nikkede.